

17 Οκτωβρίου, 1989

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ.

Αιτητές.

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΛΙΑ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ.

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 262/89)

Εκτελεστή Διοικητική Πράξη — Ορισμός.

Πράξεις ή αποφάσεις εν τη εννοία του Αρθρου 146.1 του Συντάγματος —
Κίνηση ποινικής διώξεως από τον Γενικό Εισαγγελέα ή από άλλη αρχή
που ενεργεί σύμφωνα με οδηγίες του — Δεν υπόκειται σε προσβολήν
δυνάμει του Αρθρου 146.

5

Επιμνημία νόμων — Καλλιτέχνες σε κέντρα αναψυχής — Ο Περί
Εργοδοτούμενων εις Κέντρα Αναψυχής (Όροι Υπηρεσίας) Νόμος, 1968
(Ν. 80/68), άρθρο 2, επιτύλιξη — Πρόσωπο, του οποίου η εργασία απαι-
σχόληση είναι η αναψυχή πελατών του κέντρου διά της εκτέλεσως καλ-
λιτεχνικών ή παρομοίων δεξιοτήτων, δεν θεωρείται εργοδοτούμενος —
Τούτο ισχύει μόνο για τους σκοπούς του εν λόγω νόμου — Η Περί
Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νομοθεσία δεν επηρεάζεται.

10

15

Η παρούσα Αίτηση στορέφεται κατά της "αποφάσεως", που κοινο-
ποιήθηκε με κατηγορητήριο ότι καλλιτέχνες σε κέντρα αναψυχής είναι
εργοδοτούμενοι των επιχειρηματιών, οι οποίοι συνεπώς έπρεπε να
καταβάλλουν εισφορές κοινωνικών ασφαλίσεων κλπ.

20

Το Ανώτατο Δικαστήριο δεν δέχθηκε ότι είχε εκδοθή οποιαδήποτε
εκτελεστή πράξη. Απλώς έγινε ποινική δίωξη, όπου η κατηγορούσα

αρχή υπέχει το βάρος αποδείξεως της διαπράξεως των κατ' ισχυρισμόν
αδικημάτων. Εν πάση περιπτώσει το Ανώτατο Δικαστήριο επροχώρη-
σε και επί της ουσίας, όπου έκρινε ότι η επιφύλαξη του άρθρου 2 του
νόμου 80/68 αφορά μόνον τον συγκεκριμένο νόμο, ενώ βάσει της Περί
5 Κοινωνικών Ασφαλίσεως Νομοθεσίας οι καλλιτέχνες είναι "μισθωτοί"
και επομένως οι εργοδότες των υπέχουν υποχρέωση καταβολής εισφο-
ρών Κοινωνικών Ασφαλίσεων κλπ.

10 *Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρί-
πτεται. Ουδεμία διαταγή για
έξοδα.*

Αναφερόμενες υποθέσεις:

15 *Kolokassides v. Republic (1965) 3 C.L.R. 542,*

Republic v. Demetriou and Others (1972) 3 C.L.R. 219.

20 *Δημοκρατία ν. Χατζητριαντέλη (1989) 3 Α.Α.Δ. 961.*

*Εταιρεία Μουτιουλλάς - Καλοπιναγιώτης Μεταφοραί Λτδ. ν. Αρχής
Αδειών και Άλλης (1989) 3 Α.Α.Δ. 2277.*

25 *Xenophontos v. Republic 2 R.S.C.C. 89.*

Pitsillos v. Aristodemou (1969) 3 C.L.R. 226,

Raftis Co. v. Municipality Paphos (1981) 3 C.L.R. 497.

30 *Justice Party v. Republic (1985) 3 C.L.R. 1621,*

Αρχηγός Κόμματος Δικαιοσύνης ν. Δημοκρατίας (1986) 3 Α.Α.Δ. 187.

Προσφυγή.

35

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση να επι-
βάλουν εισφορές Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Πλεονάζοντος
Προσωπικού, Ετησίων Αδειών, τέλους Βιομηχανικής Καταπίσεως
και Έκτακτης Εισφοράς για την άμυνα εν σχέσει προς καλλιτέχνες
40 / καλλιτέχνιδες που απασχολούνται εις τα κέντρα αναμνηγής των
αιτητών.

A. Θεοφίλου, για τους Αιτητές.

M. Ραφτόπουλος, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Β, για τους Καθ' ων η αίτηση.

5

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Οι αιτητές με την παρούσα προσφυγή ζητούν τις πιο κάτω θεραπείες:-

“Α. Δήλωσιν του Δικαστηρίου ότι η απόφασις και/ή πράξις των καθ' ων η αίτησις προς επιβολή εισφοράς Κοινωνικών Ασφαλίσεων, Πλεονάζοντος Προσωπικού ετησίων αδειών, τέλους Βιομηχανικής Καταρτίσεως και έκτακτης εισφοράς διά την άμυνα εν σχέσει προς καλλιτέχνες/καλλιτέχνιδες ‘απασχολούμενες’ εις τα κέντρα αναψυχής των Αιτητών, ως αύτη εκοινοποιήθη εις ένα έκαστο των Αιτητών διά κατηγορητηρίου κατά τις ημερομηνίες του επισυνημιμένου πίνακος Α, είναι άκυρος και στερείται οιοδήποτε εννόμιου αποτελέσματος.

10

15

Β. Δήλωσιν του δικαστηρίου ότι οι αιτηταί δεν υποχρεούνται εις καταβολή τοιούτων εισφορών διά καλλιτέχνες/καλλιτέχνιδες που απασχολούνται εις τα κέντρα αναψυχής των.”

20

Τα γεγονότα είναι απλά και σύντομα. Οι δέκα αιτητές είναι ιδιοκτήτες κέντρων αναψυχής στη Λεμεσό και Πάφο. Στα κέντρα τους απασχολούν καλλιτέχνες/καλλιτέχνιδες με γραπτή σύμβαση εργασίας. Η απασχόλησή τους έχει κύριο σκοπό την ψυχαγωγία των πελατών. Οι αιτητές είναι μέλη του Παγκύπριου Συνδέσμου Ιδιοκτητών Κέντρων Αναψυχής (ΠΑΣΙΚΑ). Πληροφορήθηκαν ανεπίσημα ότι ο Διευθυντής του Τμήματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων επρόκειτο να προχωρήσει στην είσπραξη εισφορών αναφορικά με τους καλλιτέχνες/καλλιτέχνιδες που απασχολούνταν στα κέντρα αναψυχής. Για το θέμα αυτό αντιπροσωπεία του Συνδέσμου τους είχε επαφές με τον Υπουργό Εργασίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων.

25

30

35

Οι αιτητές δεν κατέβαλλαν εισφορές κοινωνικών ασφαλίσεων αναφορικά με τους καλλιτέχνες/καλλιτέχνιδες που εργοδοτούσαν με σύμβαση εργασίας και καταχωρήθηκαν εναντίον τους ποινικές υποθέσεις. Τα κατηγορητηρια επιδόθηκαν στους αιτητές σε διάφορες ημερομηνίες, μεταξύ 1ης Φεβρουαρίου,

40

1989 και 31ης Μαρτίου, 1989. Οι αιτητές κατηγορούνται για παράλειψη πληρωμής εισφορών κοινωνικών ασφαλίσεων, πρόσθετου τέλους αναφορικά με τις κοινωνικές ασφαλίσεις, εισφορών πλεονάζοντος προσωπικού, τέλους βιομηχανικής κατάρτισης και έκτακτης εισφοράς για την άμυνα της Δημοκρατίας, κατά παράβαση των περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμων του 1980 έως 1987, των περί Τεματισμού Απασχόλησεως Νόμων του 1967 μέχρι το 1987, των περί Βιομηχανικής Κατάρτισεως Νόμων του 1974 έως 1980 και των περί Εκτάκτου Εισφοράς διά την Άμυναν της Δημοκρατίας Νόμων του 1985 έως 1987.

Οι καθ' ων η αίτηση έφεραν προδικαστική ένσταση ότι η προσφυγή είναι απαράδεκτη, γιατί δεν προσβάλλει εκτελεστή διοικητική πράξη, επειδή το αντικείμενό της είναι δικαστική διαδικασία που εκκρεμεί ενώπιον του αρμόδιου Ποινικού Δικαστηρίου. Οι παραλείψεις των αιτητών, που είναι παραδεκτές, αποτελούν αδικήματα σύμφωνα με τις αντίστοιχες νομοθετικές διατάξεις και οι αιτητές διώχθηκαν ποινικά. Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση εισηγήθηκε ότι η καταχώριση και προώθηση των ποινικών υποθέσεων δεν αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη, αλλά οιονεί δικαστική η οποία δεν υπόκειται σε δικαστικό έλεγχο με βάση το Άρθρο 146 του Συντάγματος.

Ο δικηγόρος των αιτητών ισχυρίστηκε ότι δεν προσβάλλει τις ποινικές διώξεις, αλλά την απόφαση του Διευθυντή, που πρέπει να προηγήθηκε των ποινικών διώξεων, ότι οι καλλιτέχνες και/ή καλλιτέχνιδες για τους οποίους αναφέρονται οι παραλείψεις πληρωμής των εισφορών είναι μισθωτοί ή εργοδοτούμενοι με βάση τη σχετική νομοθεσία. Η απόφαση αυτή λαμβάνεται σύμφωνα με το Νόμο από το Διευθυντή Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ο οποίος είναι η Κατηγορούσα Αρχή στις ποινικές υποθέσεις. Η απόφαση αυτή είναι άκυρη γιατί εκδόθηκε με πλάνη περί το νόμο με το νόημα ότι οι καλλιτέχνες/καλλιτέχνιδες που απασχολούνται στα κέντρα αναφυγής δεν είναι "μισθωτοί" ή "εργοδοτούμενοι" γιατί ο περί Εργοδοτούμενων εις Κέντρα Αναφυγής (Όροι Υπηρεσίας) Νόμος του 1968 (Αρ. 80/68) στο Άρθρο 2 προβλέπει:-

"Νοείται ότι πρόσωπον του οποίου η κυρία απασχόλησις είναι η ψυχαγωγία των πελατών του κέντρου αναφυγής διά της εκτελέσεως καλλιτεχνικών ή παρομοίων δεξιοτήτων δεν

θα θεωρήται εργοδοτούμενος διά τους σκοπούς του παρόντος Νόμου.”

Το αντικείμενο προσφυγής με βάση το Άρθρο 146.1 του Συντάγματος είναι εκτελεστή διοικητική πράξη ή απόφαση ή παράλειψη προσώπου, αρχής ή οργάνου που ασκεί εκτελεστική ή διοικητική λειτουργία. Το αντικείμενο της προσφυγής είναι η νομιμότητα εκτελεστής διοικητικής πράξης ή απόφασης.

Διοικητική πράξη ή απόφαση υπόκειται στη δικαιοδοσία του δικαστηρίου κάτω από το Άρθρο 146 μόνο αν είναι εκτελεστή. Πρέπει να είναι πράξη με την οποία η βούληση του διοικητικού οργάνου γίνεται γνωστή για ένα θέμα. Πράξη που σκοπό έχει την παραγωγή εννόμου αποτελέσματος έναντι του διοικουμένου και συνεπάγεται την άμεση εκτέλεσή του. Το κύριο στοιχείο της έννοιας της εκτελεστής πράξης είναι η άμεση παραγωγή εννόμου αποτελέσματος, που συνίσταται στη δημιουργία, τροποποίηση, ή κατάλυση νομικής κατάστασης, δηλαδή δικαιωμάτων και υποχρεώσεων διοικητικού χαρακτήρα του διοικουμένου - (Βλ., μεταξύ άλλων, *Nicos Kolokassides and the Republic of Cyprus through The Minister of Finance* (1965) 3 C.L.R. 542, *Republic (Council of Ministers and Others) v. Costas Ch. Demetriou and Others* (1972) 3 C.L.R. 219, σελ. 222, 223, *Κυπριακή Δημοκρατία v. Παντελή Χατζηπαντελή* (1989) 3 Α.Α.Δ. 961, *Εταιρεία Μοντουίλιας - Καλοπαναγιώτης Μεταφοραί Απδ. v. Αρχής Αδειών και Άλλων* (1989) 3 Α.Α.Δ. 2277).

Ο Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας, με βάση την παράγραφο 2 του Άρθρου 113 του Συντάγματος, έχει εξουσία:-

“..... να κινή, διεξάγη, επιλαμβάνηται και συνεχίση ή διακόπτη οιανδήποτε διαδικασίαν ή διατάσση δίωξιν καθ’ οιουδήποτε προσώπου εν τη Δημοκρατία δι’ οιονδήποτε αδίκημα. Η τοιαύτη εξουσία δύναται να ασκήται υπό του Γενικού Εισαγγελέως της Δημοκρατίας είτε αυτοπροσώπως είτε δι’ υπαλλήλων υπαγομένων εις αυτόν ενεργούντων υπό και συμφώνως προς τας οδηγίας αυτού.”

Η άσκηση της εξουσίας για ποινική δίωξη από το Γενικό Εισαγγελέα ή άλλη αρχή που ενεργεί σύμφωνα με τις οδηγίες του και/ή το Νόμο και η διαδικασία σε ποινικές υποθέσεις είναι

έξω από τα όρια της παραγράφου 1 του Άρθρου 146 και το Δικαστήριο αυτό δεν έχει δικαιοδοσία να ελέγχει τη νομιμότητά τους. Θέματα προηγούμενα, παρεπιπτόντα ή επικουρικά σε ποινική διαδικασία είναι εκτός της δικαιοδοσίας του Δικαστηρίου με βάση το Άρθρο 146. (*Charilaos Xenophontos and The Republic (Minister of Interior)* 2 R.S.C.C. 89, *Modestos Savva Pitsillos v. Elias Aristodemou* (1969) 3 C.L.R. 226, *Raftis Co. v. Municipality Paphos* (1981) 3 C.L.R. 497, *Justice Party v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 1621, *Αρχηγός Κόμματος Δικαιοσύνης ν. Δημοκρατίας*, (1986) 3 Α.Α.Δ. 187.

Στην παρούσα υπόθεση δεν υπάρχει καμιά απόφαση η οποία να εκφράζει τη βούληση αρχής ή οργάνου που αποτελεί εκτελεστή διοικητική πράξη. Η ποινική δίωξη των κατηγορουμένων έγινε με βάση το Νόμο. Η παράβαση του ισχύοντος Νόμου και η ποινική δίωξη που ακολουθήθηκε δεν εμπίπτουν στην Αναθεωρητική Δικαιοδοσία του Δικαστηρίου. Εναπόκειται στην κατηγορούσα αρχή να αποδείξει πέραν πάσης αμφιβολίας την υπόθεση εναντίον των κατηγορουμένων αιτητών ενώπιον του Ποινικού Δικαστηρίου.

Και αν ακόμη θεωρηθεί ότι υπάρχει απόφαση του Διευθυντή, ότι οι *κωλιτέχνες/καλλιτέχνιδες* που απασχολούνται με σύμβαση εργασίας από τους αιτητές εμπίπτουν στον όρο “μισθωτοί” του περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων Νόμου του 1980 (Αρ. 41/80), όπως τροποποιήθηκε, και “εργοδοτούμενοι” των περί Τεματισμού απασχολήσεως Νόμων του 1967 έως 1972, αυτή η απόφαση δεν είναι ακυρωτέα για πλάνη περί το νόμο, ή κατάχρηση, ή υπέρβαση εξουσίας.

““Μισθωτός” σημαίνει πρόσωπον ασκούν οιαδήποτε ασφαλιστέαν απασχόλησιν εκ των καθοριζομένων εν τω Μέρει Ι του Πρώτου Πίνακος, εκτός εάν η απασχόλησις αυτού είναι εξαιρετέα δυνάμει του Μέρους ΙΙ του ρηθέντος Πίνακος.”

(Άρθρο 2 του Νόμου 41/80).

Στο Μέρος Ι του Πρώτου Πίνακα - “Ασφαλιστέαι Απασχολήσεις” αναφέρονται:-

“1. Απασχόλησις εν Κύπρω προσώπου τινός δυνάμει συμβάσεως εργασίας ή μαθητείας ή υπό τοιαύτας περιστά-

σεις εξ' ων δύναται να συναχθή ύπαρξις σχέσεως εργοδότη και εργοδοτούμενου, περιλαμβανομένης της απασχολήσεως εν τη υπηρεσία της Δημοκρατίας.”

Στο Μέρος II - “Εξαιρούμεναι Απασχολήσεις” - δεν εξαιρείται η απασχολήση καλλιτεχνών για ψυχαγωγία των πελατών σε κέντρο αναψυχής.

Ο όρος “εργοδοτούμενος” στην περί Τεματισμού Απασχολήσεως Νομοθεσία έχει:-

““εργοδοτούμενος” σημαίνει πρόσωπον εργαζόμενον δι’ έτερον πρόσωπον είτε δινάμει συμβάσεως εργασίας ή μαθητείας είτε υπό τοιαύτας περιστάσεις εκ των οποίων δύναται να συναχθή η ύπαρξις σχέσεως εργοδότη και εργοδοτούμενου, ο δε όρος “εργοδότης” θα ερμηνεύηται αναλόγως και θα περιλαμβάνη την Κυβέρνησιν της Δημοκρατίας.”

Οι ορισμοί που δίδονται στον περί Εργοδοτούμενων εις Κέντρα Αναψυχής (Όροι Υπηρεσίας) Νόμον του 1968 (Αρ. 80/68) είναι μόνο για τους σκοπούς του Νόμου εκείνου και ούτε εφαρμόζονται, ούτε επηρεάζουν τους Νόμους στους οποίους στηρίχθηκαν τα κατηγορητήρια και/ή ισχυριζόμενη απόφαση που ζητείται η ακύρωσή της με την προσφυγή αυτή.

Για τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή αποτυγχάνει.

Με πολύ δισταγμό κατέληξα να μην εκδώσω διαταγή για έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.